

JEDEN KOPEČEK ŠMOULOVÝ

MARIE DOLEŽALOVÁ
A ELIŠKA PODZIMKOVÁ

2,50

MOTTO

Jeden kopeček šmoulový

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Marie Doležalová, Eliška Podzimková
Jeden kopeček šmoulový
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JEDEN KOPEČEK ŠMOULOVÝ

DNES
ZMRZLINA
ŠMOULOVÁ.

JEDEN KOPEČEK ŠMOULOVÝ

MARIE DOLEŽALOVÁ
A ELIŠKA PODZIMKOVÁ

MOTTO

ČÁST PRVNÍ

TRUTNOV

**KDO NESNÍ VŠECHNY MÍCHANÝ
VAJÍČKA, TEN BUDE CELEJ DEN
SLABEJ JAKO MOUCHA.**

my
↓

Je to můj patro.

Kůň se jmenoval Karin, na to nepomenu.

Pracoval v lékárně
na Horský, lepší než
byl Karel Bobrovský.

Moje máma pracovala a dodnes pracuje v lékárně na Horské, což byla první soukromá lékárna v Čechách. Když jsme byli malí, sloužily se v lékárně i víkendy, takže když měla máma službu, přišli jsme za ní po obědě, přinesli jsme zákusky a máma s tátou si pak povídali, zatímco my jsme si s bráchou u pultu hráli na to, že nakupujeme. Po škole jsem za mamkou do lékárny často chodila a pomáhala jsem tam tetám v bílých pláštích rovnat léky. Dostávala jsem od nich za to zdravé gumové bonbony, které chutnaly jinak než obyčejné bonbony. Měly příchut' vitamínu B a C.

Táta byl inženýr ekonom a celé naše dětství chodil ze sídliště pěšky deset minut do práce, do zemědělského družstva. Tam stály pod střechem krávy ve dvou dlouhých řadách a v nízkém domku měli chlapi zemědělci kanceláře. V nich si pamatuju na stolech popelníky plné cigaret a kalendáře s nahýma ženskýma. Táta měl v zemědělském družstvu vlačáka Dysinu, která nesměla k nám do bytu na sídlišti, ale byla hodná, a jednou mě dokonce zachránila, když jsem dávala koňovi cukr z cukřenky a on mě začal kvůli tomu honit po louce. Táta si toho naštěstí všiml a poslal na koně Dysinu a ta ho zuřivým štěkotem zahnala.

Můj bratr Honza je o čtyři roky mladší a celé dětství mě rozčiloval. Jednou mě rozčilil tak moc, že jsem za ním zuřivě běžela do jeho pokoje, on třískl dveřmi a já jsem proletěla sklem. Z toho incidentu mám na levém zápěstí malinkou neškodnou jizvičku. Musím přiznat, že já jsem zase Honzovi, když byl malý, přivřela prsty do palandy. A on mi jednou vytrhl hrst vlasů ze spánku, protože jsem ho rozzuřila. Už se mi za to ale několi-krát omluvil. Můj brácha byl jako malý prudič, v pubertě rapper a dnes je z něho vojenský záchranář, který už byl i na misi.

Táta mi povídal, že
inženýr je hrozděj, kdo
má na vysoký škole
samý jedničky.

V první části knihy jsou vzpomínky na naše dětství na sídlišti, na první dovolenou, na léto i na to, jak to vlastně celé začalo: jak se vůbec naši seznámili. Je o maminkách, o tatíncích a o tom, proč jsem na sídlišti neměla žádnou dětskou lásku. Je o časech, kdy jeden kopeček šmoulový stál dvě koruny padesát.

*Zervadesákkova'
nostalgje*

2.50

Bacha hope si so!

KAPITOLA

DEVADESÁTKOVÁ NOSTALGIE

*Bud' jsme si půjčovali
kreslenou pohádku,
nebo hrdinový film.*

MY DEVADESÁTKOVÝ DĚTI DOSPÍVÁME STRAŠNĚ POMALU.

Všechny se momentálně pohybujeme někde kolem třicítky a stejně máme hromadně tak nějak pocit, že máme pořád ještě právo být děti. Připustit si, že doba našeho dětství je už retro, není lehký.

Tak zaprvé videopůjčovny. Něco, co už dneska není, a pro nás je to nostalgie číslo jedna. Když zavřeme oči, procházíme se ve vzpomínkách mezi regály, od „pohádek“, přes „komedie“ až po „novinky“. Člověk v duchu bere do rukou prázdné obaly a snaží se z popisu děje a několika fotek odhadnout, jestli si to má půjčit. Potom si vybere jednu, maximálně dvě kazety a na víkend si je donese domů. Zkoukne je s kamarády nebo sám a může přetáčet zpátky i posouvat dopředu. Když kazeta skončí a dojde na konec, sama se vysune z videa a je čas ji vrátit.

Pokud s vámi tenhle odstavec něco dělá, hrozí vám, stejně jako mně, devadesátková nostalgie. Stesk po videopůjčovnách je hlavní příznak, je tady ale velká spousta vedlejších příznaků. Na devadesátkovou nostalgii máte naprosté právo, pokud jste, například:

— HRALI NA PRÁVĚKÝCH A KRAVÝ KOLÉNE
A KRAVÝ, JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE,
DOSTALI AHA AHO SEPTONEX

— HADLI BERNÍ, HADLI A HADLI DO VLASTNÍHO

— PŘEŠ DOKA HADLI, JSTE SI HADLI DO KRAVÝ KOLÉNE
A KRAVÝ, JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE,
DOSTALI AHA AHO SEPTONEX

— NA HADLI DO KRAVÝ KOLÉNE, JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE,
DOSTALI AHA AHO SEPTONEX

— JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE, DOSTALI AHA AHO SEPTONEX
A KRAVÝ, JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE,
DOSTALI AHA AHO SEPTONEX

— NA HADLI DO KRAVÝ KOLÉNE, JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE,
DOSTALI AHA AHO SEPTONEX

— JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE, DOSTALI AHA AHO SEPTONEX
A KRAVÝ, JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE,
DOSTALI AHA AHO SEPTONEX

— JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE, DOSTALI AHA AHO SEPTONEX
A KRAVÝ, JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE,
DOSTALI AHA AHO SEPTONEX

— VÁŠ JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE, DOSTALI AHA AHO SEPTONEX
A KRAVÝ, JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE,
DOSTALI AHA AHO SEPTONEX

— JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE, DOSTALI AHA AHO SEPTONEX
A KRAVÝ, JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE,
DOSTALI AHA AHO SEPTONEX

— JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE, DOSTALI AHA AHO SEPTONEX
A KRAVÝ, JSTE SI SAMI ROZBILI TO ŽABE,
DOSTALI AHA AHO SEPTONEX

Orlouha's
kolhi?

- nosili barevný šusfáky a teplákovky od Vietnamců,
- hráli na prolejšáčkách na krvavý koleno, a když jste si sami rozbili to svoje, dostali jste na něj Septonex,
- měli doma hrošíky, lvíčky, trpaslíky a krokodýly z Kinder vajíček,
- alespoň jednou v životě hráli Prince of Persia na počítači, co nabíhal 20 minut,
- na maminku svých kámošek jste pod oknem křičeli: „Dobryyy deen, může Hanka veeeeen?“ A když šla Hanka ven, tak jste po pár hodinách řvali do okna k vám domů: „Mamiiii, hod' náááám něco k jííííídlu!“,
- si za kapesný kupovali český chipsy s příchutí papriky, česneku nebo solený, a když jste nikomu nechtěli dát, říkali jste, že vám to mamka zakázala,
- lízali vitacit přímo z ruky,
- na obědě u babičky měli na stole Hanáckou kyselku ve skle,
- ze schodů pouštěli duhovou spirálu a ona sama šla nebo jste ji používali jako stojan na tužky,
- aspoň jednou vám chcíplo tamagoči,
- jste holka a nosili jste široké plastové čelenky a na culíkách gumičky s průhlednými kuličkami,
- si na kazeťáku nahrávali písničky z rádia, případně celou vlastní kazetu, kde jste si hráli na moderátory rádia,
- si kupovali samolepky a lepili je do speciálního sešitku,
- brali vážně Slávka Bouru a Markétu Majerovou a její markeťáky,
- jedli grilášové vlnky, jesenku, burizony, nanuky od Algidy, rybí prsty kapitána Igla, žvejkačku od Jardy Jágra, u který když máš hlad, utrheš si menší kousek, a když se potřebuješ soustředit, utrheš si větší, kyselý jazyky, barevný pendreky, žvejku, co vypadá jako cigareta, čokolády Kraš Království zvířat, jedlé korále na krk a bonbonkové hodinky na ruku, maomamky a žvýkačky Juicy Fruit,
- koukali na Hry bez hranic a nechápete, proč už je nedávaj,
- umíte zabroukat melodii písničky „Ať je hudba tvůj lék!“,
- víte, kde byla rubrika „Láska, sex a něžnosti“,

*Já jsem
ginger spice!!*

— si někdy dělaly test „Ke kterému z kluků Backstreet Boys by ses nejvíc hodila?“,
— nebo „Která Spice Girl jsi ty?“,
— Dylan byl pro vás neskutečněj rebel a Brandon správněj kluk, zatímco Steve tak trochu divnej,
— si při hodině psali se spolusedícími dopisy, v nejlepším případě deseti-barevnou propiskou,
— mezi vašimi kamarády koloval váš památník a pár jste jich měli doma a přemýšleli, co tam obkreslit,
— toužili po těch malých vlasatých trollících,
— hráli Tetris,
— měli penál na začátku roku nadupaný propiskami, tužkami a fixkami a na konci roku úplně prázdný,
— si na ulici házeli s hopíkem a měli u toho na sobě elastáky,
— jste holka a drhaly jste na kolena náramky přátelství a něco jste si pak přály a věřily, že se vám to splní, až náramek sám upadne.

A to jsem to vybrala jen namátkou, devadesátky toho obsahují ještě mnohem víc.

Především, jako každá éra, pocit, že nikdy neskončí.

Že svět bude pořád stejný, lentilkově barevný a krásně devadesátkový. A že dokonce i když budeme stařenky, bude frčet „čágo bélo, šilenci!“, protože tohle heslo přece nikdy nebude starý, i když my už jo.

Lyžování

MÁMA A TÁTA NA LYŽÍCH PRO MĚKKOUŠE: NA BĚŽKÁCH.
MÁMA BY SI NEVZALA V ŽIVOTĚ ČEPICI, I KDYBY JÍ MĚLA MRAZEM
UPADNOUT HLAVA A TÁTOVY BRÝLE JSOU ZATMAVOVACÍ.
V CHATĚ V ŠERU SE Z NICH VŽDYCKY ZASE
ZPÁTKY STALY PRŮHLEDNÝ.

KAPITOLA

LYŽOVÁNÍ

Jezdil na pomě
je lehčí než
na kole

V ROCE 1988 NAŠI DORAZILI V MODRÉM TRABANTU DO TRUTNOVA.

Táta si mohl vybrat, jestli chce místo a byt v Kladně, nebo v Trutnově, a vybral si podhorské městečko s čerstvým vzduchem. S roční Maruškou se přestěhovali do bytu na sídlišti, ze kterého to do lesa bylo pět minut chůze a odkud bylo za hezkého počasí vidět až na Sněžku. Myslím, že naši netušili, jak moc tohle město žije lyžováním.

Netušili, že se přestěhovali do města, kde všichni na první zimní vložku čekají jako na smilování, a když v půlce podzimu nasněží, celá republika se rozplácí a přidá topení na víc, jenom v Trutnově se bouchne šampaňské, protože život právě začíná a jede se na hory.

Netušili, že se rozhodli mě vychovávat ve městě, kde každé dítě, už když jde k zápisu, ví o mazání lyží všechno, kde je nejvíc sportovních obchodů na metr čtvereční a kde každý, komu je osm, už alespoň jednou vyhrál slalom. Kdyby to bývali věděli, určitě by tehdy skousli zatažené nebe na Kladně a byli bychom bydleli tam. Jestli je totiž něco, k čemu naše rodina nemá předpoklady, je to lyžování a jakékoli činnosti, při kterých na sobě člověk má šustáky.

*A naše děti
malyšijou ?!*

Když mi byly asi čtyři roky, nabalili mě naši jako pumpu, vypůjčili si někde lyžačky a lyže a celou vytřeštěnou mě nesli na nejmenší kopeček, co na sídlišti byl. Máma a táta totiž celé dny trávili mezi Trutnováky, kteří když slyšeli, že mají ti dva čtyřleté dítě, evokovalo to v nich tohle: „To děcko má už dávno dva roky lyžovat!“

„Šup s ním na kopec. Ničeho se neobávejte, každé dítě má sjezdařinu v krvi, nebudete ji muset vůbec nic učit, správný oblouk udělá sama!“ Tohle mámě i tátovi říkali všichni. Jenomže ti všichni v Trutnově bydleli už pátou nebo šestou generaci a v jejich žilách kolovala krev drsných horalů.

Takže máma i táta podleli společenskému tlaku a povinně odnesli svoji jedinou nešikovnou dceru na malinký kopeček, který byl spíš jen trochu zešíkmený chodník. Představme si ten dojemný obrázek mých rodičů. (Ve filmové verzi mého života by je hráli Aňa Geislerová a Vojta Dyk a mě by hrála nějaká malá dětská herečka, kterou by chudinku museli ostříhat podle hrnce.) Štíhlá zrzka, která nikdy nepoznala nic jiného než průmyslovou Karvinou, a vyhublý brýlatý intelektuál, co

